

פה.

כסוי הדם פרק ששי חולין

יד א מיי פ"ג מהלכות
מעשה קרבות הל' ח
סמג עשין קפג:
פז ב ג ד מיי פ"ד מהל'
שחיטה הל' י סמג
עשין קד טו"ע י"ד סי'
כח סעיף ז:
פז ה מיי פ"ב שם הלכה
ה:
פז ו מיי פ"ד שם הל' י:

גליון הש"ס

גמ' גמר שפיכה שפיכה.
עין לעיל דף כז ע"ב
תוס' ד"ה נשפיקה:
שם למעוטי עוף ממא.
ע"י תוס' רי"ד קדושין
דף נו ע"ב ד"ה המקדש
דורבן:

עֵיטָה מְקוּבָצֶת

(א) אבל איכא דדמי ליה
 מדדמי ליה. נ"ב ע'
 תוס' מנחות דף ד' ע"א:
 (ב) הקשה ה"ר אליעזר
 ממין. נ"ב ע'
 בכורות דף ט' ע"ב:

רבינו גרשום

ר' דוד יוס' לטעמיה דאמר
 איהו אשה נמי תקעה כר'
 כלומר ר' יוסי מריתני
 מקצ' ממילה שאין מנסין
 אלא כר' ב"ר' אהר' אומר
 לטעמיה דאיהו מצי למילך
 תוקיעת שופר בגבולין
 וקבעת שאין דראה דאיהו
 ששבת וספיקא דוחה יו"ט
 ה"נ ימא לענין בר' שהיה
 יו"ט ודאי אשה נמי, דהכא
 לענין ספק איש ספק אשה
 ר' חייא שם היה ספק דוחה
 ור' יוסי ודאי אשה נמי, דהכא
 תקעה: שכן דוחה שבת
 כמפורש. גס' ראה ר' שבת
 ודבריו ש"ר במאות
 וכן ושנאו כלשון
 התמים. כלומר השות
 השותפות טרפה השות
 פורת וטאת כו'. ר"ש
 ודחה התמים מתיבין
 דהוה ר"מ דבריו ש"ר
 ש"כסח הדם ר"מ
 מתיבין ותמים מפורין;
 מהם שהיה שניה
 ראה שם שחט. שחטה
 כלומר שחטו חוץ שחטה
 איהו אשה ודאי וקרי
 שחטה חוץ שחטה: גמר מנבח
 שחטה והכן מל הלן
 ראה דאיהו דאמרין
 בחולין צ"א מאי טב
 פרע לן דמי השחטה:
 שחטה אש איכל כתיב.

(א) צ"ל וראה דבריו של ר"ש
בביסוקי הדם ותמי במתני' ר"מ
וב'.

מה לְמִירָה שֶׁכֵּן אֵינָה נִוְהָגת בְּלִיָּאוֹת בְּבִימִים. וְאֵם תִּמְנַח כִּיֹּן שֶׁאֵין הַפִּירְכָּה מַעֲיֵן ק"ו שֶׁתִּלְוִי דְמִיָּה נָשִׁים הַפִּירְכָּה בְּמִן הַק"ו כְּמוֹ בְּכִילֵד הַרְגֵל (צ"ק דף נד:) דְּבַעֲי לְמִיָּלָף שֶׁהִיא קָרֵן בְּרִשּׁוֹת הַנִּיזָק מִשֵּׁלם זָקָה שֶׁלֹּם מִשֵּׁן וְרַגֵּל וְלֹא פִּרְכִּינֵן מֵהָ לֶשֶׁן וְרַגֵּל שֶׁכֵּן הַיִּזְקוֹ מִזֵּי מִשּׁוֹם שֶׁאֵין הַפִּירְכָּה מַעֲיֵן ק"ו

דְּהִי מִתְּשַׁלְּמוֹת וְיִלָּל דִּתְּסָם סִבְרָה בְּעִלְמָא הִיא אֲזַל כְּחוֹמְרָא וְיִקְוֵא דְכַתִּיבָא כְּמוֹ שֶׁאֵינָה נִוְהָגת בְּלִיּוֹת בְּבִימִים דִּהְכָּא פִּרְכִּינֵן אַע"ג דִּלָּא הִי מַעֲיֵן ק"ו וְכֵן בְּפֶרֶק קִמָּא דְּזֻבִּינִים (דף י.) דִּילִיף שׁוֹמֵט ע"מ לְזֻרֹק שֶׁלֹּא לְשַׁמּוֹ פֶּסֶל מִק"ו שׁוֹמֵט עַל מִנֵּת לְזֻרֹק פֶּסֶל לְזִמְנוֹ וּפְרִיז מֵהָ לְחֹן לְזִמְנוֹ שֶׁכֵּן בְּכֶרֶת:

ישיב סומכות רשות. היינו
באקפויי ידא כדאמר באין

רש"י (מגילה דף ק"ט ע"א): אצל בכל כחה וזהו רבי יוסי דאסור ומימי הכא כי ימי דשרי רבי יוסי לסמוך לנשים אקפוי ידא אע"ג דנראה כעבודה קדשים ה"נ מקיעה דליכא אלא סורא דרצנ שרי רבי יוסי בנשים: **בבלי** שחיטה משחימה ואין דנין שחימה משחימה. הקשה

ז"ר נתן דגמי שלומי ד' וה' (צ"כ). מחייבי רבנן בשמיטה שאינה אורחה כגון שחט בשבת או לעבודת כוכבים בטובח ע"י אחר ובשוחט מנאלת טרפה והתם הוא ליה למילף ביהמה מטביחה דוטבחא כמיז וז"ל ביהמה דנין טביחה בעצירה משמיטה דעצירה ואין דנין טביחה דעצירה ובהא אלתקירך למימר גיין שמיטה משמיטה אפי' אם מנאלת לאשונה טרפה דהוי שמיטה היתר אבל אם מנאלת השניה טרפה שהיא שמיטה שמיטה עברה לא היה צריך לטעמא משמיטה משמיטה אפי' ז"ל דנין דנין הנאמר בסיני מדבר הנאמר בסיני מטבח טבח והכן שלא נאמר בסיני ואע"ג דהוי טביחה מטביחה נכח נמי מצי לשנוי הכי אלא דבאלו די משני שפיר ווא"ת דברש"פ פ"ב אבות (דף ע"א) אמרין דנין אחים בסיני ואע"ג דנין אחים משמיטה אפי' בסיני דנין עקב שלא נאמר בסיני ז"ל דכין דילפינן בהא דשמה שמיטה ו אית לן למימר בכל דוכתי דשמה שמיטה וליכא למימר לאדרבה ילף ביהמה מטביחה מטביחה דלא שמה שמיטה וכן נאמר בכל דוכתי דהא וון דליכא למימר הכי ודבר למימר ו אית לן למימר דנין דבר הנאמר בסיני מדבר הנאמר בסיני אבל אי

וְנִגְמַר בְּסֵינִי כְּדֹאֲתָא נִמִּי בִּיבְמוֹת
הָרָאִיָּה הִיא דְּהָא הוּא מִחוּסָר זִמְנָא
קְדָשִׁים אֵלָּא כְּשֶׁרָשׁוֹן קְדָשִׁים וְשִׁנִּי
מִשְׁמוֹ דְּעִיקָר קִרָּא דְּאוּרָא וְאֵת
עַל הַמֶּלֶךְ לְשִׁמּוֹ חֵיב שְׁלָא לְשִׁמּוֹ
טָה וְהַשְׁתָּא הַתָּס הוּא לִיָּה לְמִילָּךְ
אֲשֶׁר יֹאכֵל מְטַבֵּיחָה לֹא גִמַּר מִשְׁמוֹ
כֹּל אֲתָא לְמַעֲוֵטִי אוֹכֵל שְׂאֵין אֲתָה
מִתְּרָא (פֶּה): וְצִדְקָה הַעוֹר וְהַרְטוּב
לֹא אוֹכֵל אֲפִילוּ אֲקוּר בְּהַנְהֹל וְאֲתָה
רַי יִשְׂרָאֵל לְאֹכֵל:

אֵלֶּה סֵפֶר חַיִּים. ודוּחָהּ יוֹם טוֹב גָּמוּר: **וְר' יוֹסֵף** דֵּלָה חֲשִׁיבָה לִּיהָ הָאָה פִּירְכָּה מִשּׁוּם דִּלְזִל לְטַעְמִיהָ דְּלֹאמֵר אֲפִילוּ אִשָּׁה וְדֹאִית מִקְעָה וְעֹשֶׁתָּג דֵּלָה מִיחִיבָא אֲבָל בִּכְסוּי דִּלְזִלוּ דִּיעֵינן דְּבִהֶמָּה הִיא בְּיוֹ"ט אֲסוּר לְכֶסֶת כּוֹי מִסִּפָּק לֹא מִחֲלָלִין עָלֶיהָ יוֹ"ט: **סוּמְכוּם רְשׁוּת.**

עבודה עובדת בקדשים. והלא נמי לא
אמרין מחללת יום טוב היא: ולמאי
דקאמרי רבנן נמי. דלאה אסורה
לתקוע וטומטום לספק הוא דומה
אלת ליה פירכא לתשובה שלהם: מה
דקאמרינו שופר שכן ודאה דומה שנת
בצמקדס. לפיכך ספקיה דומה יום
טוב צבולין: תאמר בצבולין. שאין
ודאו דומה שנת כלל: הא בשאר יולי
גהגא. בתמיה: מתני' חיה
ועוף הנסקליו. כגון שנרצעו וגמור
דינו ושטון: והממים פוטרי. דשחיטה
שאינה ראויה לא שמה שחיטה ואע"ג
דבכסוי שפיה כתיבא אפילו הכי
לאשר יכלל כתיב. וטעמיה דרבי מאיר
מפרש בגמרא: גמ' דלא רבי
דדבריו של רבי מאיר באומו ואם בנו.
דשחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה
ללחייבו: ושנאה נשון חכמים. דתמן
וצה (לעיל דף פא:) רבי שמעון פוטר
והחכמים מחייבין ובכסוי תמן ר' מאיר
מחייב והחכמים פוטרין. ולקמיה מפרש
ואולי מאי שנה דראה ר'און אלו
בכאן: מה להנין שחיטה רלו. דכתיב
(בראשית מג) כי אתי יאכלו: ושם הכהן
וצה הכהן. בנגעי בתים כתיב וילפינן
מינה גזירה שיה בתורת הכהנים נאמר
ושם הכהן ונאמר וצה הכהן מה
שיטה חולץ וקולה וטח וטח לו שצו
אף ביאה כו' וכבר פירשתי יפה
בצעירוינו ^א (בכילד מעבדיו) (דף נא:).
בשחטוי חוץ כתיב (ויקרא י) דם שפך:

א"ר מני בר פמיש גמר¹ מטבוח טבח והכן מה להלן שחיטה ראויה ור"מ נמי ליגמר מטבוח דנין שחיטה מע מטבחה² מה נפקא מינה הא תנא דבי רבי ישמעאל³ היא שיבה זו היא ביאה הני מילי היכא דליכא דדמי ליה מדדמי ליה ילפינן ורבי שמעון נמי ליגמר משחוטין ואין דנין חולין מקדשים ור' מאיר אטו אותו ואת בנו בכ דקאמר רבי חייא ראה רבי דבריו של רבי מאיר באותן חכמים מאי טעמא דר' מאיר בכסוי הדם אמר ר' שמעון שפיכה משחוטין חוץ מה להלן שחיטה שאינה ראויה שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה ורבי שמעון¹³ מאיר ההוא * למעוטי עוף טמא הוא דאתא ורבי שמעון דלאו בר אכילה הוא טרפה נמי לאו בר אכילה הוא ראה רבי דבריו של רבי שמעון בכסוי הדם ושנאו כלשו

ללא דילפין הכא שחטה משחטה הוה ילפין בארצוה וזמשה (נצח) ו"מ למה ליה למילף משחטי חוץ ילף מגופיה דלוחו וזמ
ו"ל דניחא ליה למילף משחטי חוץ משום דמגופיה איכא למידחי
חולין דשחטה ראויה היא: וז"ל דנין חולין בקדשים. ומ"מ בקד
צנו בחולין כתיב וזמיה דצפרק תמיד נשחט (פסחים דף סג.) תנן ר
פפור ומפרש בקוטרם משום דהוי פסול ור"ש לטעמיה דלמר ש
משחטי חוץ דשמה שחטה דהויא קדשים מקדשים: ור"ב שמעון
דלא דמי שפיה לטעיההו כמו שחטה לטעיההו ה"ה הקשה הר"ר
יכול להאכילו לאחרים כדריש רבי שמעון מכל האוכל אשר י
(לקמן דף קט.) ומרבינן אפילו עוף טמא חוץ דמוחר דבטלה ו"ל
אשר יוכל למימי שיהא מותר דבטלה אבל הכא ל

(א) חגיגה מז: עירובין
 15: מ"ה לג. [קדושין לז].
 (ב) געלז ח. ח. א. [קמ"ן
 פ"א]. (ד) [ב"ק ק"א].
 (ג) כבודות לג. עירובין
 נא. מכות יג. יבמות יז.
 נדה כב. יומא ז. מזל
 ה. ראיות ח: מנחות ז.
 (ה) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (ו) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (ז) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (ח) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (ט) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (י) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (יא) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (יב) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (יג) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (יד) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (טו) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (טז) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (יז) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (יח) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (יט) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (כ) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (כא) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (כב) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (כג) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (כד) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (כה) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (כו) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (כז) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (כח) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (כט) [מזל] [מזמרי פרשה ז].
 (ל) [מזל] [מזמרי פרשה ז].

תורה אור השלם

1. וַיֵּרָא יוֹסֵף אֶתָם אֶת
בְּנֵימִן וַיֹּאמֶר לֵאשֶׁר עַל
בֵּיתוֹ הֵבֵא אֶת הָאֲנָשִׁים
הַבְּיָתָה וטִבַּח טִבַּח וְהָכֵן
כִּי אֲתִי לֵאכְלוֹ הָאֲנָשִׁים
בְּצָהָרִים:

בראשית מג טז
 2. וְשֵׁב הַבְּכוֹן בָּיִם
 הַשְּׂבִיעִי וְרָאָה וְהָגָה
 פֶּשָׁה הִנֵּגַע בְּקִרְיַת
 הַקֵּיט: וְקִרְאָה יֵד לֹט
 וְשֵׁב הַבְּכוֹן וְרָאָה וְהָגָה
 פֶּשָׁה הִנֵּגַע בְּקִיט צִרְתָּ
 מִמָּאֵרֶת הוּא בְּתִיט שְׁמָא
 הוּא: וְקִרְאָה יֵד מִד
 3. וְאִישׁ אִישׁ מִבְּנֵי
 שְׂרָאֵל וּמִן הָהָר הַגֶּבֶר
 בְּתוֹכָם אִשְׁרֵי יִצְחָר צִיד
 יִהְיֶה אוֹ עוֹף אִשְׁרֵי אֲבָל
 שֹׁפֵף אֵת דָּמּוֹ וְיִסְכְּרוּ
 בַּעֲפֹר: וְקִרְאָה יֵד יֵג

מוסף רש"י

[illegible]